

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Conceptvs Chronographicvs De Concepta Sacra Deipara

Zoller, Joseph

Augustæ, Anno 1712

XCIV. Quis ex vobis arguet me de peccato? Joann. c. 8. v. 46.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75950)

paucis accipe: In civilibus bellis, quibus inter se Antonius, atque Octavius decertarunt (quemadmodum sæpius evenire solet) contigit, ut fratres cum fratribus, & cum filiis parentes, diversâ acie concurrent. itaque postremo prælio, quo Octavius Antonium devicit, Metelli genitor, alios inter, ad Octavium captivus deducitur: cujus facies, quamquam propter anxietatem, carcerisque molestias, à consuetâ admodum mutata videretur, à filio tamen Metello, qui Octavij partes tenuerat, primo momento agnitus fuit; Hinc filiali plenus pietate, statim in parentis amplexum cucurrit, deinde lachrymabundus ad Octavium his verbis convertebatur: *Hic quidem hostis tuus mortem meritus est: ego autem premio sum dignus; quia tibi fideliter inservivi: Oro igitur te, ut pro eo, quod à te mihi debetur munere, hunc serves incolumem, meque pro eo morte afficiat.* Placuit generosa Metelli, pro genitore suo intercedentis oratio Victori Octavio, tantâque filij pietate permotus, Metellum patrem, quem mori aliàs cum pluribus alijs oportuisset, eidem dono concessit.

Simile quid in bello illo, DEUM inter, hominemque inito accidisse videtur; cum enim sub infelicibus Adami vexillis, serpente duce, totum humanum genus diræ stragi, ac captivitati æternæ traderetur, jamque ipsa Divini Numinis futura Genitrix,

imminente conceptionis suæ instanti, (ob debitum saltem remotum, contrahendi originalis peccati) eidem cum alijs captivitati esset subijcienda: ecce pyssimum Metellum, Unigenitum nimirum DEI Filium! qui statim observans, ac præcognoscens, hanc Matrem suam humanâ in carne futuram, in Parentis benedictæ amplexum velocissimè currens, sic Cœlestem Patrem videtur allocutus: *Hanc si consideres præcisè ut Adæ peccantis filiam, sine dubio, primo statim Conceptionis suæ momento, ob hæreditariam parentis ruinam, macula, æternaque per consequens morti obnoxiam fore confiteor. Veruntamen oro te, ut pro eo munere, quod mihi Filio tuo, æternum tibi fidelissimo, ac per omnia cœquali debes, hanc Matrem meam serves, ac præerves incolumem, & immaculatam! quod ut facilius obtineam, me pro eâ occidas, id est, meum aliquando humanâ in carne effundendum sanguinem, pro ejus præservatione acceptes!* Quid ergo mirum, si tantâ in purissimam Genitricem Filij pietate commotus æternus Pater, illi MARIAM (quam aliàs, unâ cum reliquis, cadere oportuisset) à casu liberam dono dederit?

§. 7. Anagramma.

Magna aDVoCata, TV 651.
ILLibata!

Mundi Patrona, age, jure immaculata es!
Versio litteralis
Ave Maria, gratiâ plena, Dominus tecum.

De Conceptâ Sacrâ Deiparâ.

CONCEPTUS XCIV.

§. I. Scriptura.

652. DeIpara peCCatI haVD
argVenDa.

Joann. c. 8. v. 46. *Quis ex vobis arguet me de peccato?*

Quod innocentissimus mundi Redemptor tentantibus aliquando Judæis, ut eum accusare possent, dixerat: *Quis ex vobis arguet me de peccato?* hoc ipsum Beatissimam ejus Matrem, optimo jure, de se

se quoque afferere posse, nulli esse dubium potest, eo præsertim ex capite, quod (juxta Conceptum superiorem) à nemine sese condemnatam, gaudeat Mater, non tantum in vitæ totius decursu, sed etiam in ipso Conceptionis suæ exordio, per omnia inculpabilis. Quod si Divinus ejus Filius, Agnus immaculatus, per ea verba: *Quis ex vobis arguet me de peccato?* Judæorum confudit perfidiam, audaciamque calumniantium compescens, *mendaces ostendit, qui macularerunt illum:* mendaces etiam, occasione hujus textûs, ostendam ego, & temerarios omnes illos, qui maculam **MARIÆ** affingere in Conceptione allaborant. Hi enim, qui purissimam **DEI** Genitricem peccati arguunt, ejusdemque Conceptionem labe infectam calumniantur, nil aliud efficere videntur, quam quod amaras ex Divini Filij oculis lachrymas exprimant; quid enim ægrius ferret filius erga Matrem devotus, quam eam videre, intolerabilî afflictæ labis ignominiam infectam? qui proinde, ut pietati Filij satisfaceret, amaras certè lachrymas effundere teneretur, ob tantam innocenter redargutæ Matris infelicitatem. Sed lubeat Conceptui nostro ex veteri testamento confirmationem quærere. Mortuo tandem magno illo Patriarchâ Jacobo, Fratres Josephi, timore correpti, sic ad castissimum hunc **Ægypti** Præsulem sunt locuti: *Pater tuus præcepit nobis, antequàm moreretur, ut hæc tibi verbis illius diceremus: Obsecro, ut obliviscaris sceleris fratrum tuorum, & peccati, atque malitiæ, quam exerceverunt in te: nos quoque oramus, ut servo **DEI**, Patri duo dimittas iniquitatem hanc.* Hic examinare mihi liceat amaras Patriarchæ Josephi lachrymas; ut enim Sacer Textus immediatè subjungit: *His auditis flevit Joseph.* Cur ergo, Vir præclarissime! modò lachrymas fundis, qui mirâ quondam fortitudine, Regiam illam pulchritudinem te allicientem superâsti? Verùm multa se offerunt hac de re dicenda. Flevit enim Joseph; quia

Fratres ejus, cum essent orti ex Perillustri Jacobi genere, petulanter mentiri non erubescabant, verba illa, à Patre, animam jam agente, commendata fingentes; ut notavit Lyranus, *super præfata verba*, ubi Nobiles reprehendit à veritate aberrantes, & amplectentes mendacia. Flevit etiam; quia putavere Fratres, Josephum præteritam prodicionis injuriam vindicaturum: quo non modicum dedecorabatur ejus virtus & nobilitas; cum vindictam sumere de injurijs, ignominiosissimum, deque viro ingenuo id suspicati prorsus sit lachrymabile. Ego interim ad rem præsentem respondeo: ideo flevisse Josephum; quia cum Fratres ejus redigerent in memoriam, prodicionem illam Ismaelitis factam, eo ipso Parentem quoque Jacobum tanti flagitij complicem facere, ac ejusdem cum filijs iniquitatis arguere videbantur, dicendo: *Nos quoque oramus, ut servo **DEI**, Patri tuo dimittas iniquitatem hanc.* Hinc minimè mirandum, quod Joseph lachrymas effundat, cum audit, Patrem quoque fraternæ prodicionis argui, eademque cum undecim fratribus culpâ maculari? Alienum namque scivit Jacobum à tanto crimine; attamen, quia audivit, à fratribus flagitij illum argui, quamvis falsi, in amaras meritò resolvitur lachrymas, etiam falsum in Patre crimen deplorans. Et sanè, quomodo fieri possit, Jacobum contraxisse culpam, & Josephum filium ex eâ dedecore non affici? Ex quo sequens pro firmando nostro Conceptu deduci potest argumentum: Si Joseph vel mentitum ob crimen, à Fratribus Parenti impostum, adeò tristatur, ut lachrymas cohibere non possit: quas lachrymas Christus non effunderet, si **MARIÆ** purissimæ ejus Genitrici (quæ est decor, & stella Jacob) mortifera illa Protoparentum culpa imponeretur? si labe originalî infecta diceretur? si de peccato, quod nullo unquam momento contraxit, impiè à malignantibus argueretur? præsertim, cum timere eti-

am

Sap. 10.
v. 14.

Gen. 20.
v. 17. &
seq.

am ipse haud immeritò posset, ne talis culpa, Matri suæ imputata, in se quoque, tanquam Filium, aliquomodò transfunderetur. Timeant ergo tales, qui MARIAM labis *arguendo*, Divinis ex oculis lachrymas eliciunt: & sibi factam credant illam æterni Judicis comminationem: *Arguam te, & statuam contra faciem tuam.* Ne ergo nobis idem aliquando obveniat, non solum MARIAM peccati *arguere* humiliter abstineamus, verum etiam totis viribus immaculatè Conceptam defendere allaboremus, ut cum Regio Vate fructuosè & nos orare, ac Virgine mediante impetrare possimus: *Domine ne in furore tuo arguas me, neque in irâ tuâ corripas me, &c.*

Psal. 49.
v. 21.

Psal. 37.
v. 1.

§. 2. *Authoritas.*

653. S. THOMAS apostoLVs, CeLebrIs, DeIparæ propVg-nator.

O MARIA! quàm felix es, & fortunata, quæ initio & ante sæcula, & in initio viarum DEI, ab ipso electa fuisti, & Adæ peccato præviso non fuisti cum omnibus alijs condemnata. Sed voluit DEUS, ut merita Filij tui tibi super omnes prodesse, Teque pro minimo momento noluit inimicam, sed semper pro charissima amicâ. Serm. in Transitu B. V. apud Amadeum, raptu 8.

§. 3. *Ratio.*

654. De CHRISTO, VirgInIs genItO, benè sCrIpsIt THOMAS.

DE Christo, Virginis genito, benè scripsit D. Thomas; sic enim verba sonuere imaginis ipsius Christi, è cruce pendentis: *Bene scripsisti de me Thoma!* Ergo pariter bene scripsit D. Thomas de immaculatâ ejusdem Matre; cum eodem prorsus oraculo tam suam Sanctitatem, quàm Matris ab originalî labe immunitatem, approbâsse Crucifixus videatur. Prob. Con-

seq. quo enim pacto staret, Angelicum Magistrum de Christo, Virginis genito, benè scripsisse, nisi per eandem è Cruce pendentis censuram à Sanctissimâ Matre id omne sentiret remotum, quidquid ad ignominiam, & infamiam in Filium redundaret? *Gloria* quippe *filiorum Patres eorum.* Prov. 17. Unde per oppositum, ignominia Matris in filium redundâset. Atqui nil magis ad ignominiam & dedecus redundat, quàm peccatum, vel ad instans contractum; cum hoc ex suâ naturâ sit ipsa ignominia, & indecentia: Ergo si D. Thomas de Christo Virginis Genito, immaculato, & segregato à peccatoribus, benè scripsit, approbante ipso Christo: sequitur, eodem oraculo, Matris purissimam, & immaculatam conceptionem approbatam fuisse, ne ignominia Virgineæ Matris in Genitum transiisse videatur.

§. 4. *Historia.*

Interfecto In Cataloniâ CanonICO Vita proLongata, pro Defensione Conceptæ DeIparæ. 655.

ANnus agebatur, à reparatâ salute, Millesimus, Quadringentesimus, Vigésimus Octavus, cum Manressæ, in Cataloniâ, Franciscus Muleti, Ecclesiæ Collegiatæ Vicensis Canonicus, Juris Baccalaureus, ab hoste suo infensissimo, Francisco de Planes, crudeliter interfectus, ad terram prolaberetur, homicidiâ paulò post commeritas pœnas dante, atque è malâ cruce, alijs ad terrorem, suspensio. Quod autem hîc specialiter notandum occurrit, est: dictum Canonicum, post quatuor ab interfectione horas, vitæ restitutum, surrexisset, ac in multorum præsentia, talia profari cœpisset: *Scitote! me per quatuor hæc horas in medio purgatorij habitasse, qui aliàs ob certa quædam peccata æternum haud dubiè dammandus fuisset, nisi validâ intercessione immaculatæ DEI*

DEI Genitricis, adhuc evasiffem, Hujus ergo precibus vite redditus sum, ut publice coram vobis devotam hanc pro immaculatâ Conceptione sententiam contestarer, ac MARIÆ præfervationem, cui in vitâ hætenus adversatus fueram, in omnium præfentiâ profiterer: hunc in finem, benigniffimum Numen novem mihi adhuc horas assignavit, dein iterum morituro. Dixit, & finito novem horarum spatio, iterum vixit. Factum hoc prodigiosum communiter ab Hispanis Miraculum Mamessæ dicitur, illudque perantiqua pictura, in muro ejusdem Collegiatae Vicensis Ecclesiæ, hodie dum attestatur. Joannes Nierenbergius in cap. 4. vitæ S. Ignat. Franciscus de Torres, d. 2. de Concept. cap. 4. Joannes Bisselius Soc. Jesu in Exemp. Quadrages. Exemp. 30.

§. 5. Symbolum.

656.

A Cæsare DIVINO, aMata CerVa.

Cæsaris hanc chatam noli (tibi suadeo) Cervam Tangere, quam chara est vita vel ipsa tibi, Cæsaris at summi Matrem magè tangere noli, Dicendo impuram, quæ sine labe fuit.

Cujus est imago hæc, & superscriptio? Dicunt ei Cæsaris. Matth. c. 22. v. 20.

§. 6. Antiquitas.

apostOLI hæsitatio, aLIORVM 657.
In fIDE Confortatio.

Aburdum fortasè nonnulli videbitur, gestum quoddam Apostoli, Antiquitatibus, aut omninò fictis, aut si veris, plerumque tamen profanis annumerare; Veruntamen quid communius, obsecro! cum gentilium erroribus, quàm Thomæ, licèt Apostoli, vix corrigenda infidelitas? nisi videro, non credam, dixit ille, sat longo abhinc tempore, ante mille nimirum, sexcentos septuaginta novem annos. Occasionem prætereà desumpsi, tam ab Authoritate, quàm Ratione, huic Conceptui infertâ, quarum prima Thomam Apostolum, altera Aquinatem concernit: ut vel ideò Antiquitatem utriusque communem adjungere, non inconsultum duxerim. Sic autem res se habet: Cùm pientissimus Redemptor noster gloriosè à mortuis resurgens, paulò post discipulis suis apparuisset, dicens: Pax vobis! ego sum, &c. Jo. c. 20. & Thomas cum illis non fuisset, dubitavit ille, atque in supradicta verba incautus prorupit: nisi videro, &c. non credam. v. 25. Attamen ex ipsâ hæc hæsitatio non modica Ecclesiæ novellæ procrevit utilitas; plus enim lucis, dubitatione suâ, reliquis fidelibus Thomas contulit, quàm si cum cæteris Apostolis in luce Fidei nunquam caligasset; sic namque factum, ut de caliginosis Thomæ tenebris, Divina lux in fidelium cordibus clariùs resplenderet, & veritas ventilata plus radiârit. Atque hoc est, quod magnus noster Gregorius homil. 26. in Evang. clarè insinuat, dum ait. Plus nobis Thomæ infidelitas ad fidem, quàm fides credentium discipulorum profuit; quia dum ille ad fidem palpando reducitur, nostra mens, omnî dubitatione postpositâ, in fide solidatur.

Id, quod in hoc casu circa mysterium Dominicæ Resurrectionis accidit, hoc ipsum in alio casu circa

T t my-

mysterium Marianæ immaculatæ Conceptionis evenisse, nemo est, qui nesciat; Ex adversariorum nempe altercatione, hæc veritas magis semper, ac magis illuxit: ut veritatum jugiter fuerit illud Cassiani *lib. 1. de Incarn. c. 6. Semper veritas ventilata plus rutilat.* & quemadmodum ibi Thomas hæsitans aliorum fuit in fide confortator: sic in casu nostro, alius Divus Thomas, Doctor nimirum Angelicus, de singulari immaculatæ Conceptionis mysterio aliquandò dubitando, & disputando, vel (ut quidam volunt) negando, plus tamen ad piam opinionem, & venerationem, in fidelium cordibus solidandam contulit, quàm antiquæ omnium Patrum, ac

Doctorum, pro Virgine defendendâ, sententiæ profuere: etsi Angelicum hunc Doctorem, pro immaculatâ Virginis Conceptione fortiter stare, ex ejusdem Authoritate, ac sententijs, Conceptu sequenti fideliter adducendis, imò ex testimonijs omnî exceptione majoribus, Eminentissimi p. m. Cardinalis nostri Sfondrati, abundè maneat demonstratum.

§. 7. Anagramma.

IaM VaLe, Labe Carens,
pVra Delpara!

658.

Jam vale, semper munda, intacta Virago!

Versio litteralis.

Ave Maria, gratiâ plena, Dominus tecum.

De Conceptâ Sacrâ Deiparâ.

CONCEPTUS XCV.

§. I. Scriptura.

659. Non IntraVIt ADæ peCCatVM.

Paul. ad Rom. 5. v. 12. *Per unum hominem peccatum in hunc mundum intravit, & per peccatum mors, & ita in omnes homines mors pertransijt.*

O Diram introgressi in hunc mundum peccati, mortisq; concomitantis memoriam! quam veritas illa Catholica, à S. Concilio Tridentino nobis proposita, sollicitè inculcat; docet enim hæc Sancta Synodus: post peccatum primorum parentum, per traductionem naturæ, traduci etiam peccatum originale, unicuique proprium, quæ (ut ibidem ait Concilium) *mors est animæ.* Hanc mortem communem, sub egregiâ quondam metaphorâ, Ezechiel prædixerat, ijs verbis: *Patres comederunt uvam acerbam, & dentes filiorum obstupescunt.* Sed clariùs illud ipsum Jeremias insinu-

avit, dicens: *Patres nostri peccaverunt, & non sunt, & nos iniquitates eorum portavimus.* Porro non me latet, multos hanc veritatem hæreticos oppugnâsse, quorum non minimus, Julianus ille apostata dicebat: *Non peccat iste qui nascitur: non peccat ille qui genuit: non peccat ille, qui condidit: per quas igitur rimas, inter tot præsidia innocentie, peccatum finis ingressum?* Verùm audi hæretice verba Pauli, pro Conceptûs nostri Themate adducta! quibus clarè ostendit rimas, per quas ad nos penetravit peccatum: *Per unum, inquit, hominem, peccatum in hunc mundum intravit, & per peccatum mors, & ita in omnes homines mors pertransijt.* atque, ut modum, quo subintravit peccatum originale, clariùs intelligas, familiarem quandam similitudinem auscultata! Certè, si consideres frumentum, quod terræ mandatur, nec in eo paleas reperies, nec illæ in manu seminantis adsunt, nec in terrâ, in qua feri-

Thren. 5. v. 7.

Teste Augustini Valer. de nuptijs c. 28. tom. 7.

Sess. 5. decr. de pecc. orig.

c. 18, v. 2.